

Jeg har som medlem af sundhedsudvalget fået denne henvendelse og jeg mener, at det også er i almen interesse for klubbens medlemmer at læse denne brevvæksling – og jeg har fået lov til at offentliggøre brevet, blot har vi aftalt anonymisere brevet, men udvalget er naturligvis bekendt med afsenders navn og adresse.

Hej Helle

Vi, en familie på 4, er den lykkelige ejer af en Cocker - købt nede hos xxxx på xxxx. Han er chokolade og tan - tan på poterne og lidt i hovedet. Han er født i maj 2008 - dvs knap 2 år.

Der er imidlertid sket det at han inden for de sidste par måneder er begyndt at knurre af os. Først var det kun af min datter - hun er knap 12 år. Det er helt umotiveret, ex hvis hun går forbi ham mens han sover eller bare forbi ham. Der har også været tendens til at det er, når hun, typisk som den sidste - går om morgenen. Han har 2 gange også knurret af mig og i går gjorde han det af min søn på 14. En enkelt gang har han snappet ud efter min datter - han fik fat omkring munden på hende - dog uden at der skete noget, så det var nok mere en markering end en egentlig aggression. Jeg har de gange jeg har været i nærheden skældt ham ud - men selvfølgelig aldrig slået ham. Dog skal jeg være ærlig og sige at jeg et par gange har taget ham i nakken og trukket ham ud i bryggerset når han har gjort det. Til daglig er han meget glad og elsker at arbejde, lege og kæle. Han har altid kunne lige at "tygge i vores finger", det er også blevet lidt mere voldsomt - hvilket jeg (måske forkert) har tillagt at vi ikke var til træning/jagttræning så ofte mere. Den pjece jeg har vedlagt skriver i hvertfald noget andet, bl.a. utrykthed, hvilket jeg har svært ved at sætte mig ind i at han skulle være.

Jeg skal nævne at jeg har trænet meget - specielt jagt træning - med ham fra han var lille og det sidste halve år er det så ikke blevet til ret meget - fordi der ikke i region 2 har været noget jeg kunne deltage i (mandag nede hos Anne, hvilket er ret langt at køre og onsdag i vallensbæk, der arbejder jeg normalt længe). Vi har så læst en del om emnet for at finde ud af hver vi kunne gøre. Vi er selvfølgelig klar til at skaffe en hundepsykolog - hvis det er vejen frem. Det vi selv har kunne komme frem til tyder på utrykthed som skrevet ovenover.

I dag har vi så kontaktet både Solrød dyreklinik og derefter en hundepsykolog. Psykologen siger at det er et kendetegn for de ensfarvede cocker og at det kun bliver værre - så der er kun aflivning tilbage. Vi får af vide at det er en kemisk reaktion der sker når de bliver kønsmodne. Det er jeg jo noget rystet over skulle vore eneste løsning. Vi prøver selvfølgelig lige at tage kontakt til en psykolog mere - men nu ville jeg lige høre jer i sundhedsudvalget og det virkelig kan være rigtigt at det forholder sig sådan??

Hvis det er sandt burde man jo slet ikke avle på de ensfarvede cocker - i hvert fald ikke sælge dem til familier.

Vi holder meget af ham alle sammen og vil gøre næste hvad som helst for at han kan komme på ret køl - men kan selvfølgelig ikke have en hund der knurrer eller snapper/bider.

Svar:

Tak for din henvendelse.

Det gør mig ondt at høre, at I har adfærdsproblemer med Jeres cocker og I har gjort det eneste rigtige, nemlig at søge hjælp.

Jeg er ikke helt sikker på, hvad din henvendelse går på; om du ønsker hjælp til at lære at omgås din cocker eller om den går på, at vi skal ophøre med at opdrætte ensfarvede cocker spaniels?

Jeg vil gerne kommentere på begge dele.

Jeg vil helst ikke gå direkte ind i din cockers adfærd, men hellere beskrive den brogede/ensfarvede cockers psyke.

Det vil jeg tro giver dig en større forståelse på cockeren.

Min baggrundsviden er hentet fra næsten 35 års arbejde med cockeren.

En cocker med det rigtige sind - er blid, hengiven, overstrømmende og ekstremt glad og uanset, hvor dårligt man behandler den eller hvor mange sugerør, der bliver puttet ind i ørerne på den eller hvor mange knappenåle man stikker i den - bider den ikke eller viser aggressivitet. Den er tilgivende og hurtig at gøre glad igen. Den er aktiv, intelligent og lærevillig. Dette er særskilt og generelt kendetegnende for den brogede cocker. Det forhold gør sig også laaangt hen ad vejen gældende, når vi taler den ensfarvede cocker.

Man skelner mellem ensfarvet og broget på den måde, at den brogede har hvid bundfarve og kulørte pletter samt skimlet i større eller mindre grad, den ensfarvede har intet hvidt udover evt. lidt på brystet, den kan være rød, sort eller brun og have tan-tegninger som din. Zobel er også ensfarvet.

Da opdrætterne meget sjældent blander de 2 farvevarianter - er der opstået nogle forskelle på de 2 varianter - man kan groft sagt sige, at der er 2 racer i een. Een af forskellene er temperamentet. Jægere vælger ofte den ensfarvede cocker, da de ønsker den lidt mere stærke og robuste psyke.

Heldigvis er de fleste cockere, lige som de skal være, men: *hvis* man møder en cocker som er lige fjolletglad og støjende nok er den broget og *hvis* man møder een, der er lidt sur og bestemmende, er den helt sikkert ensfarvet.

Begge kan være et produkt af forkert eller manglende opdragelse.

Den brogede, sandsynligvis, fordi man ikke har opdraget den og bare har syntes, at den er noget så sød og alle spillopperne har sikkert også været meget kære, medens den var hvalp, men er nu blevet noget trættende som voksen. Den brogede får slet ikke den ide, at den kan bestemme eller være sur - det findes så at sige ikke på harddisk.

For den ensfarvede, er det nødvendigvis ikke fordi den har gået igennem livet uden opdragelse, men den er helt sikkert stresset og "forsvarer" sig, idet den forlanger ro til bare at være hund. Den knurrer, når man går forbi - den tror, at man vil berøre/forstyrre den (fordi det er den blevet rigtigt tit under opvæksten). Den knurrer og bider, når den bliver krammet af et barn/voksen - den fortæller, at det gider den altså ikke - på samme måde, som en voksen hund irttesætter en hvalp, der trænger sig ind på den. Hos *nogle* ensfarvede findes dette lettere dominerende/bestemmende gen, som er uønsket og de er lidt hurtigere til at sætte grænser.

Min oplevelse er; at; hvis man er så heldig/uheldig at få én, der har tendens til at være "sur", kan det være noget af en håndfuld - især for en førstegangshundejer. Det gør det svært for ejeren at afkode, da cockeren har den "fejl", at de er utroligt tuttenuttede langt ind i unghundealderen og de bliver nurset om, uden der bliver taget grundigt nok hensyn til opdragelsen - for den er jo så sød og man tilgiver den let. Tiden fra hvalp til unghund, altså udseendesmæssigt, går lynhurtigt, men hvalpen har fulgt den naturlige udvikling uden ejeren har bemærket det. For hannernes vedkommende opdager mange først, at de står med en unghund, når den begynder at lette ben og tæverne, når de kommer i løbetid.

Første små tegn på, at man har fået et surt/bestemmende eksemplar viser sig typisk i 4-5 måneders-alderen, hvor den kommer i sin første kønsmodning.

Jeg tager et typisk eksempel:

Hunden - vi kalder ham Vaks.

Vaks har et stykke legetøj og 5 årige Frederik går forbi - bukker sig ned og vil tage legetøjet for at

lege med det sammen med hunden. Det er en opfordring til leg, som er forgået mange gange før. Denne gang sker der bare det, at Vaks bliver lidt stiv i nakken og lægger hovedet ind over sit legetøj - han forsvarer det. Frederik bliver lidt usikker og lader Vaks om sit legetøj. Nu har Vaks lært, at det går an at forsvare sit legetøj/madskål/sofa eller han knurrer, når mor vil have ham ned af stolen, og hun ikke gennemfører handlingen og lader ham være etc. Dette erfaring gemmer Vaks. Hans første kønsmodning varer ca 3-4 uger. derefter er Vaks igen den søde, sjove hvalp. Men når han så kommer i sin 2. kønsmodning - 10-12 måneders-alderen - henter han sin erfaring frem fra hans 1. kønsmodning og denne gang mener han det helt alvorligt. Det kommer fra den ene dag til den anden fra det ene øjeblik til det andet. Han hævder sin ret og de privilegier han har tilranet sig som hvalp, slipper han sandelig ikke nu.

De dårlige erfaringer han har fra sin hvalpetid lader han også skinne igennem. T.eks - han har som hvalp altid hvilet sig/sovet under sofabordet medens familien har set tv, og i den situation har Frederik ofte berørt ham eller nulret sine fødder på ham. Det har Vaks tidligere fundet sig i, men nu bliver han sur og knurrer eller bider efter Frederik. Han vil være i fred og føler sig stresset.

De nævnte situationer kan have mange forskellige variationer, men giver alle samme resultat. For megen opmærksomhed i hvalpestadiet er også en faktor, som gør sig gældende. Hvis man ofte har taget legen op, når hvalpen har lagt op til det eller givet hvalpen opmærksomhed (hvad der jo er meget naturligt, hvem vil da ikke gerne nusse og lege med en dejlig hvalp), men det, at man ofte giver efter for hvalpen - giver den det indtryk, at det er den, der bestemmer, hvornår og hvor længe.

Enhver hund - også Vaks - har brug for ind i mellem, bare at være hvalp/hund og blive ignoreret og det gøres ikke med at være alene hjemme, når familien er på arbejde og skole, men også at være en del af flokken uden at være midtpunkt.

I bund og grund kan man sige, at eksemplerne ikke er værre end en hver hund skal kunne klare.

Ja, men en cocker er uhyre intelligent og samler disse ting sammen, samtidig har den en hukommelse som en elefant - det kan indimellem give en uheldig cocktail, hvis man er blevet beriget med et lettere dominant eksemplar.

Hvad skal man så gøre for at undgå disse eksemplarer?

En meget konsekvent handling kunne være, at forbyde de ensfarvede cockere - tage dem med sammen med muskelhundene og fjerne dem fra race-landkortet - sådan som du lægger op til. Forbud er nu sjældent en løsning, det har historien i hvert fald vist.

Opdrætterne må ikke sælge ensfarvede til børnefamilier eller svage sjæle. Nu forholder det sig desværre sådan, at opdrætteren ikke har en chance for at se, om der i kuldet er een af hvalpene, der vil udvikle sig til en sur/bestemmende cocker - om nogen overhovedet. Og man kan vel med rette ikke vide endsige forbyde unge mennesker at sætte børn til verden efter de har købt en hvalp.

Som opdrætter har man et særligt ansvar for at videregive de informationer om racen, som er nødvendige for den enkelte hvalpekøber, således at disse har en fair chance for at træffe det rigtige valg.

Og i den sidste ende har opdrætteren altid den ret, at sige NEJ til at sælge en hvalp til en given køber, hvis man ikke mener, at det vil give det ønskede resultat.

Det resulterer sikkert i en fornærmet og sur hvalpekøber, men een på sigt - levende hund.

Det svinger desværre med informationsniveauet fra opdrætter til opdrætter og derfor anbefales det, at hvalpekøberen besøger flere opdrættere, således at de opdrættere, der ikke har den fornødne viden, bliver sorteret fra.

De seriøse opdrættere gør et stort arbejde for at rette op på de "skævheder" som findes i racen, hvad enten det drejer sig om temperament, sygdomme eller andre afvigelser fra den skrevne standard.

Hvad kan du gøre i den konkrete situation?

Jeg må sige, at det den første psykolog har meddelt dig - "der er ikke noget at gøre og det fører til aflivning" - er da virkelig en meget dramatisk handling - som selvfølgelig gør en ende på problemet, meeen mon ikke der findes andre løsninger.

Een anden løsning kunne være, at give hunden et nyt hjem - evt. finde et hjem uden børn og en interesseret jæger eller aktive hundefolk, som har forståelse for netop Jeres hunds adfærd. Det er ofte en lykkelig beslutning.

... en tredje kunne være - at hele familien i samlet flok tager del i adfærdstræningen af hunden. Det kræver nøje overholdelse af træningsprogrammet, som adfærdstræneren anviser. I har sikkert set Victoria i det sorte trikot på TV - hun er vildt dygtig, men kræver også præcision og forståelse af sine "adfærdslærende" familier. Og det går ikke at et enkelt familiemedlem synes t. eks, at det er synd for Vaks, at den i en given situation ikke får sin vilje eller ikke er konsekvens i sine handlinger.

Det er en hård tur at komme igennem, men også meget givende. Det er naturligvis et problem, hvis et eller flere familiemedlemmer er blevet utrygge eller direkte bange for hunden. Det er svært at genetablere tilliden.

Det kan godt være, at udkommende af sådan en træningsomgang ikke bringer familien til det resultat, familien ønsker, men måske til et resultat, der normalisere forholdet mellem hund og familie i en sådan grad, at alle kan leve i fordragelighed sammen, hvor visse grænser ikke skal overskrides, hverken hundens eller familiens.

Akkurat som vi lever sammen i hverdagen - man ved godt at hvis man trykker midt på tandpastatuben udløser det en reaktion fra en anden i husstanden. Jamen, hvis husfreden skal opretholdes - så trykker man ikke midt på tuben.

Hvis I vælger, at tage kampen op med adfærdspsykolog og konsekvent træning - vil jeg anbefale Jer snarest at kastrer ham - det fjerner effektivt overskydende hormoner til at forstyrre udviklingen.

I skal som familie gøre Jer helt klart, hvad I er indstillet på og hvor mange kræfter I vil lægge i hunden. Et er, hvad man ønsker sig og et andet er, hvad der er overskud til og lade-sig-gørligt. Når så den beslutning, der passer Jer og også tilgodeser hunden er truffet - så få det gennemført så hurtigt som muligt.

Uanset, hvad I vælger, håber jeg ikke, at I vil fravælge cockeren en anden gang. Det er en fantastisk hund.

Jeg håber, at jeg har været i stand til at hjælpe lidt på vej.